

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. et Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **V. Ř.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Martinem Kunickým
sídlem ul. 28. října 184, 261 01 Příbram

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

takto:

- I. Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Okresního soudu v Příbrami ze dne 13. 8. 2021, č. j. 2 Si 179/2021 – 3.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Martina Kunického.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí Okresního soudu v Příbrami (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 13. 8. 2021, č. j. 2 Si 179/2021 – 3 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla odmítnuta žalobcová žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 261/2021 Sb. (dále jen „informační zákon“).
2. Žalobce uvádí, že dne 25. 8. 2021 podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný v zákonné lhůtě odvolání nevyřídil, ačkoliv mu byl spis předán povinným subjektem již dne 1. 9. 2021. Z tohoto důvodu žalobce podal dne 29. 6. 2022 podnět žalovanému k vydání opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Avšak ani po tomto kroku nebylo o odvolání rozhodnuto. Žalobce proto navrhuje, aby soud uložil žalovanému rozhodnout o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí do 7 dnů od právní moci rozsudku. Žalobce k žalobě zároveň přiložil doručenkou a samotnou zprávu prokazující, že dne 29. 6. 2022 byl žalovanému doručen „podnět k odstranění nečinnosti správního orgánu“, kterým žalobce žádal o zjednání nápravy a odstranění nečinnosti a dále o vyrozumění o vyřízení podnětu. Žalobce rovněž přiložil přípis od povinného subjektu ze dne 3. 2. 2022, v němž je žalobci sděleno, že jeho odvolání bylo spolu se správním spisem sp. zn. 2 Si179/2021 doručeno žalovanému dne 1. 9. 2021.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uznává, že v důsledku administrativní chyby dosud nerozhodl o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. Nicméně žalovanému není známo, že by žalobce bezvýsledně vyčerpал prostředky stanovené k ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Z tohoto důvodu soud navrhuje, aby žalobu odmítl pro nepřípustnost.
4. V replice žalobce opakuje, že využil veškerých zákonných nástrojů k odstranění nečinnosti správního orgánu a dne 29. 6. 2022 vyzval žalovaného, aby rozhodl.
5. Na dotaz soudu, jak žalovaný naložil s žádostí žalobce k odstranění nečinnosti, žalovaný sdělil, že z důvodu kompletní personální obměny oddělení styku s veřejností patrně nedošlo k předání tohoto podání příslušnému správnímu orgánu. To však nelze přičítat k tíži žalovaného, neboť žalobce měl předmětné podání adresovat přímo Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“), který je příslušný k opatřením proti nečinnosti nadřízeného orgánu. Žalovaný opětovně uznal své procesní pochybení a vyjádřil úmysl rozhodnout o podaném odvolání poté, co obdrží správní spis zpět.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 2. 8. 2021 u povinného subjektu žádost o poskytnutí informací. Konkrétně požádal o výpis z počítačového informačního systému pro okresní soudy České republiky s uvedením jmen a příjmení všech osob, které si vyhledaly či pracovaly se spisy specifikovanými v žádosti dle spisových značek.
7. Dne 13. 8. 2021 vydal povinný subjekt prvostupňové rozhodnutí, kterým odmítl výše uvedenou žádost o informace z důvodu ochrany osobních údajů pracovníků povinného subjektu.
8. Žalobce brojil proti prvostupňovému rozhodnutí odvoláním ze dne 25. 8. 2021. V něm

uvedl, že jako účastník řízení má právo vědět, které osoby měly přístup ke specifikovaným soudním spisům. Odvolání žalobce je poslední součástí vedeného správního spisu.

Splnění procesních podmínek

9. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud dále zvažoval, zdali lze mít v případě žalobce za to, že bezvýsledně vyčerpал prostředky ochrany proti nečinnosti, jež měl k dispozici. Přitom dospěl k závěru, že i tuto podmínku lze mít v případě žalobce za splněnou.
10. Žalobce soudu doložil doručenkou (s datem doručení 29. 6. 2022) a datovou zprávu, ze které vyplývá, že žalovaného požádal o zjednání nápravy a odstranění nečinnosti při vydání odvolacího rozhodnutí. Současně požádal i o vyrozumění, jak bylo s tímto podáním naloženo a jaké opatření proti nečinnosti bylo přijato.
11. Podle § 20 odst. 4 informačního zákona se při postupu podle tohoto zákona (nestanoví-li informační zákona jinak) použijí ustanovení správního řádu o ochraně před nečinností.
12. Podle § 80 odst. 1 správního řádu nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví. V souladu s odstavcem třetím tohoto ustanovení může po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti účastník.
13. Podle § 16b odst. 3 informačního zákona je však k opatřením proti nečinnosti nadřízeného orgánu podle zvláštního právního předpisu příslušný ÚOOÚ.
14. Podle § 12 správního řádu dojde-li podání (§ 37) správnímu orgánu, který není věcně nebo místně příslušný, bezodkladně je usnesením postoupí příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomí toho, kdo podání učinil (dále jen "podatel"). Má-li správní orgán, jemuž bylo podání postoupeno, za to, že není věcně nebo místně příslušný, může je usnesením postoupit dalšímu správnímu orgánu nebo vrátit jen se souhlasem svého nadřízeného správního orgánu. Usnesení vydaná podle tohoto ustanovení se pouze poznamenají do spisu
15. Z dokladů doložených žalobcem vyplývá, že žalobce požádal o uplatnění opatření proti nečinnosti přímo u žalovaného, nikoliv však u příslušného správního orgánu, kterým je ÚOOÚ. K dotazu soudu žalovaný potvrdil, že žádost žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti skutečně byla dne 29. 6. 2022 doručena do datové schránky žalovaného. V důsledku personální obměny však nebyla postoupena ÚOOÚ. Z tohoto důvodu musel soud nejprve přistoupit k posouzení, zdali v takovém případě žalobce bezvýsledně vyčerpал prostředky k jeho ochraně proti nečinnosti, jak vyžaduje § 79 odst. 1 s. ř. s.
16. Mezi účastníky je nesporné, že žalobce žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podal, avšak u nepřislušného správního orgánu, tj. žalovaného. Žalobce ani netvrdí, že by žádost u ÚOOÚ podal, či že by se dostala do jeho dispozice. Nicméně soud má za to, že v projednávaném případě okolnosti svědčí ve prospěch závěru, že žalobce prostředky k ochraně proti nečinnosti žalovaného bezvýsledně vyčerpал. Podstatné je, že žalobce se o osud vyřízení svého odvolání ze strany žalovaného zajímal dotazem povinnému subjektu ze dne 2. 2. 2022, kdy bylo odvolání postoupeno žalovanému, a dále dne 29. 6. 2022, kdy žádal o zjednání nápravy v otázce nečinnosti žalovaného. Výslovně požádal o vyrozumění, jak bude s jeho podáním naloženo. Ze správního spisu ani z vyjádření účastníků neplyne, že by žalovaný nějakým způsobem žalobce upozornil, že svou žádost uplatnil u věcně

nepříslušného správního orgánu.

17. Za rozhodnou považuje soud skutečnost, že žádost k uplatnění opatření proti nečinnosti byla žalobcem podána u žalovaného, tedy správního orgánu, proti jehož nečinnosti (v odvolacím řízení) se žalobce brání. V takové situaci měl žalovaný bezodkladně postoupit podání žalobce příslušnému ÚOOÚ k vyřízení (srov. § 12 správního řádu), přičemž usnesení o postoupení měl žalobci také doručit. Jestliže tak žalovaný neučinil, a to ani poté, co byl žalobcem dotazován na stav vyřizování svého podání, měl v zájmu dobré správy (§ 4 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 informačního zákona) žalobce minimálně vyrozumět o tom, že příslušným k vyřízení jeho žádosti je ÚOOÚ. Žalovaný však žádný z procesních úkonů požadovaných § 12 správního řádu neučinil. S žádostí nijak nenaložil, nepostoupil ji příslušnému ÚOOÚ a žalobce ani nevyrozuměl. V podstatě i při vyřizování tohoto podání zůstal žalovaný v rozporu s § 6 odst. 1 správního řádu (druhotně) nečinný.
18. Právě skutečnost, že se žalobce domáhal učinění opatření proti nečinnosti přímo u správního orgánu, který jeho věc meritorně rozhoduje a který by měl být s případem žalobce seznámen, považuje soud za klíčovou odlišnost od procesní situace posuzované Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 2. 5. 2019, č. j. 4 As 41/2019 – 34. V tomto rozhodnutí NSS posuzoval kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 9. 1. 2019, č. j. 59 A 87/2018 – 61, kterým byla odmítnuta žaloba stěžovatele na ochranu proti nečinnosti pro nevyčerpání prostředků ochrany před nečinností. NSS kasační stížnost zamítl a přiklonil se k závěru, že stěžovatel prostředky k ochraně před nečinností nevyčerpal, jelikož žádost o jejich uplatnění podal u nepříslušného správního orgánu (který ale nebyl v tam projednávané věci dle tvrzení stěžovatele nečinný), pročez se žádost ani nedostala do dispozice příslušného správního orgánu k jejímu (meritornímu) vyřízení. Nyní projednávaná věc se však liší zejména tím, že žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti byla podána u žalovaného, tj. dle tvrzení žalobce nečinného správního orgánu.
19. Bylo-li tedy žalovanému doručeno podání k jím projednávané věci, měl jej náležitě dle jeho obsahu posoudit a provést potřebné úkony. V tomto směru lze na žalovaného klást vyšší procesní nároky nežli na správní orgán, který danou věc nerozhoduje, neboť žalovaný musí předpokládat, že žalobce se na něj bude obracet s podáními v jeho věci. To platí tím spíše za situace, kdy žalovaný po několik měsíců nerozhodl o podaném odvolání žalobce. Ten se tudíž jako účastník řízení může u žalovaného legitimně dotazovat, z jakého důvodu nebylo jeho odvolání ještě vyřízeno, a případně žádat i zjednání nápravy. Žalovaný přitom sám uvedl, že žádost žalobce mu byla doručena, avšak v důsledku personální obměny nebyla postoupena. Žalobce přitom výslovně požádal o vyrozumění, jak bylo s jeho podáním naloženo. Jak bylo uvedeno výše, ze spisu nevyplývá, že by žalovaný takovou odpověď žalobci poskytl. Žalovaný správní orgán by proto neměl těžit ze skutečnosti, že v rozporu s § 12 správního řádu sám nepostoupil žalobcův podnět k opatření proti nečinnosti přímo ÚOOÚ, a ani následně žádným způsobem nereagoval na dotaz žalobce ohledně stavu řízení. Žalovaný na podání žalobce ani neodpověděl, třebaže tak mohl učinit i velmi triviálním sdělením, že žádost o opatření proti nečinnosti měla být uplatněna u ÚOOÚ coby příslušného orgánu. Takový postup žalovaného je v rozporu nejen s principem dobré správy, ale též se zásadou hospodárnosti, tj. počínat si tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby má zatěžovat co možná nejméně (srov. § 6 odst. 2 správního řádu).

20. NSS v rozsudku ze dne 5. 2. 2015, č. j. 6 As 253/2014 – 40, konstatoval: „Ve shodě se stěžovatelem je totiž třeba vyjít z toho, že státní správa má být službou veřejnosti (srov. § 4 odst. 1 správního řádu). Principy dobré správy mají správní orgány naplňovat nejen v rámci vzájemné součinnosti (jak by tomu mohl nasvědčovat § 8 odst. 2 správního řádu), nýbrž také, ba dokonce zejména, ve vztahu k adresátům veřejné správy (srov. k tomu stěžovatelem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 30/2008 - 49). Jedním z těchto principů je i princip vstřícnosti, podle nějž úřad „na všechna podání řádně odpovídá“ a „v rámci svých možností se snaží osobě pomoci dosáhnout cíle, který sleduje svým podáním“ (srov. Principy dobré správy, Souhrnná zpráva o činnosti veřejného ochránce práv za rok 2006, str. 113, dostupné též na <http://www.ochrance.cz>). Princip vstřícnosti se dokonce velmi zřetelně zrcadlí přímo v právní úpravě obsažené ve správním řádu. Správní orgán by žádné obdržené podání neměl zcela ignorovat a bez dalšího je založit ad acta. Jestliže k jeho vyřízení není příslušný sám, má je buď postoupit příslušnému správnímu orgánu (§ 12 správního řádu) nebo – není-li k jeho vyřízení věcně příslušný žádný správní orgán – je má odložit a podatele o tom informovat [§ 43 odst. 1 písm. b) správního řádu]. Podatel by se tedy měl vždy dovědět, jak správní orgán s jeho podáním naložil, a to i tehdy, pokud pro neznalost věci adresuje správnímu orgánu podání, jehož vyřízení vůbec nespadá do sféry veřejné správy (srov. Vedral, J.: Správní řád: komentář. 2. vydání. Praha: Ivana Hexnerová-Bova Polyglon, 2012, 501 s., str. 469 a násl.).“ Byť tyto závěry NSS vyslovil pouze nad rámec odůvodnění, je soud přesvědčen o jejich relevanci pro nyní projednávanou věc. Pokud tedy žalovaný, ať již z jakéhokoli důvodu, opomněl žádost žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti přímo postoupit ÚOOÚ coby příslušnému orgánu, měl alespoň žalobce v tomto směru vyrozumět. Žádost o zjednání nápravy, odstranění nečinnosti a vyrozumění o přijatých opatřeních přitom žalobce podal dne 29. 6. 2022 a žalobu následně dne 3. 8. 2022, tj. po marném uplynutí lhůty k rozhodnutí o žádosti podle § 71 odst. 1 a 3 správního řádu. Z této skutečnosti soud dovozuje, že žalobce se mohl ke dni podání žaloby domnívat, že bezvýsledně vyčerpал prostředky k ochraně před nečinností, když v zákonné lhůtě nebyl vyrozuměn o přijetí opatření proti nečinnosti a nebyl ani ze strany žalovaného zpraven, že žádost podal u nepřislušného správního orgánu.
21. Soud proto shrnuje, že vzhledem k výše uvedeným skutečnostem lze mít podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti správního orgánu v případě žalobce za splněnou. Tento závěr dle soudu nekoliduje ani se zásadou subsidiarity ochrany poskytované správními soudy. Soud je toho názoru, že veřejná správa reprezentovaná žalovaným nebyla s to žalobci poskytnout náležitou ochranu, resp. pochybila při vyřizování jeho žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti. Žalobce se očividně snažil nalézt řešení své situace v rámci veřejné správy, byť svou žádost neadresoval přímo ÚOOÚ, nýbrž žalovanému coby orgánu příslušnému k meritornímu posouzení odvolání žalobce. Tím, že žalovaný věc nepostoupil, nepřímě přispěl k tomu, že se podnět k uplatnění opatření proti nečinnosti do dispozice příslušného orgánu nedostal. Bylo by proto paradoxní, aby ze série těchto pochybení žalovaný následně profitoval v tom smyslu, že by žaloba brojící proti jeho nečinnosti nebyla připuštěna k věcnému přezkumu.
22. Nadto soud přihlédl k tomu, že opačný závěr by v případě žalobce znamenal přílišný formalismus a oddálení účinné ochrany práva žalobce na rozhodnutí ve věci v zákonných lhůtách. V souladu se závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20, by totiž soud musel žalobci poskytnout lhůtu k podání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti u ÚOOÚ a následně vyčkat na rozhodnutí ÚOOÚ, a to za situace zjevné nečinnosti žalovaného, který ji sám uznává. Podle zmíněného nálezu

Ústavního soudu již nevyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti před podáním žaloby nepředstavuje neodstranitelnou překážku pro její meritorní projednání, naopak soudy musejí umožnit jejich vyčerpání i po podání žaloby. Vzhledem k okolnostem projednávaného případu by však takový postup znamenal další prodlevu, než by o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí bylo rozhodnuto. Soud přitom vyšel z premisy, že právu žalobce na ochranu proti nečinnosti správního orgánu zapojeného do procesu poskytování informací se musí dostat efektivní a účinné ochrany a zároveň musí být toto právo dosažitelné v rozumném čase, neboť se jedná o významné politické právo představující jednu z právních záruk zákonnosti ve veřejné správě, ale zároveň i prostředek ochrany ústavnosti, kterým je možné kontrolovat, zda platí ústavní východisko, že stát je tu pro občany, nikoliv občané pro stát (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012 – 14). Podle soudu proto nic nebrání meritornímu přezkumu žaloby.

23. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný ve stanovené lhůtě s takovým projednáním věci nevyjádřil nesouhlas, pročť soud souhlas žalovaného presumoval (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Zároveň nebylo třeba provádět dokazování.

Věcné posouzení žaloby soudem

24. Následně soud přistoupil k posouzení věci samé, přičemž vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodnutí soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
25. Podle § 16 odst. 1 informačního zákona lze podat proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti odvolání. Dle následujícího odstavce je povinný subjekt povinen předložit odvolání spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení odvolání. Nadřízený orgán je povinen o odvolání rozhodnout do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem; lhůtu nelze prodloužit (§ 16 odst. 3 informačního zákona).
26. Z tvrzení žalobce a z přípisu povinného subjektu ze dne 3. 2. 2022 vyplývá, že odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí bylo žalovanému doručeno již dne 1. 9. 2021. Žalovaný v řízení nenamítal, že by mu snad odvolání nebylo povinným subjektem předáno. Netvrdil ani, že by mu stále běžela lhůta k vydání rozhodnutí či že by mu v rozhodnutí bránila určitá překážka či procesní aktivita žalobce. Tvrzení žalobce ohledně doručení odvolání nijak nerozporoval. Soud z toho důvodu mohl vyjít ze shodných tvrzení účastníků [§ 64 s. ř. s. ve spojení s § 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)] a s přihlédnutím k § 6 věty první o. s. ř. považovat za pravdivá i tvrzení, která druhá strana nepopřela, ačkoliv k tomu měla příležitost (viz rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2021, č. j. 3 As 159/2019 – 28, bod 19).
27. Soud proto neměl důvod pochybovat o tom, že žalovanému bylo odvolání žalobce dne 1. 9. 2021 skutečně doručeno. Žalovaný, jako nadřízený orgán povinného subjektu (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2008, čj. 4 Ans 11/2007 – 102, č. 1817/2009 Sb. NSS), byl povinen o podaném odvolání rozhodnout do 15 dnů od jeho předložení, tj. do 16. 9. 2021. Z ničeho přitom nevyplývá, že by tak učinil. Následně žalobce dne 29. 6. 2022 žádal o uplatnění opatření proti nečinnosti, na což nebylo žalovaným žádným způsobem reagováno. Ze správního spisu lze dále zjistit, že ze strany žalovaného skutečně nebyly vůbec žádné úkony ve vedeném řízení učiněny. Sam žalovaný ve svých podáních opakovaně uznal, že v důsledku procesního pochybení v meritu věci nerozhodl. Jelikož ke

dni rozhodnutí soudu nebylo rozhodnutí o odvolání žalovaným vydáno, dospěl soud k závěru, že žalovaný je skutečně nečinný. Žaloba je tudíž důvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

28. S ohledem na důvodnost žaloby soud podle § 81 odst. 2 s. ř. s. žalovanému uložil, aby v řízení vydal rozhodnutí o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. Lhůtu k vydání rozhodnutí soud určil v délce 10 dnů, což se s ohledem na dosavadní průběh řízení jeví jako přiměřené a zároveň nepřekračující lhůtu pro vydání rozhodnutí podle § 16 odst. 3 informačního zákona. Soud přihlédl k tomu, že žalovaný je v řízení více než rok nečinný. Přitom v řízení neprovedl žádný úkon. Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí není rozsáhlé a neobsahuje příliš námitek. Žalovanému by proto nemělo činit obtíže ve stanovené lhůtě o podaném odvolání rozhodnout. Soud by měl stanovit lhůtu v zákonem stanoveném rozpětí co možná nejkratší, aby jednak reflektovala zájem na co nejrychlejším reálně možném odstranění nečinnosti a jednak umožnila urychlené vykonání nezbytných úkonů v řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2017, č. j. 9 Azs 21/2017 – 57).
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové výši 2 000 Kč. Tato částka představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Náhradu nákladů za právní zastoupení soud žalobci nepřiznal, neboť nemůže mít za to, že byly důvodně vynaloženy. Žalobce podal žalobu, aniž by byl právně zastoupen, o čemž svědčí i fakt, že soudu byla odeslána z datové schránky žalobce jako fyzické osoby. Žalobce v ní přitom vyličil veškeré skutečnosti, které byly pro její posouzení podstatné. Současně doložil i žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti včetně doručenky. Právní zastoupení doložil plnou mocí datovanou dnem 9. 9. 2022 až s replikou z téhož dne. Toto podání však nemůže soud přijmout jako účelné, neboť pro posouzení věci nepřineslo žádné nové skutečnosti. V podstatě šlo o pouhé zrekapitulování některých tvrzení z žaloby. Datovou zprávu žalobce ze dne 29. 6. 2022 (včetně doručenky) měl soud již k dispozici. Žádné další úkony právní zástupce žalobce neučinil. Soud proto nemohl žalobci přiznat náhradu nákladů za právní zastoupení. Podmínka jejich účelného vynaložení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nebyla splněna. Další prokazatelné náklady žalobci nevznikly. Náhradu nákladů řízení uložil soud žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. října 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu